

SØNDAG D. 29. MAJ 2011

Prædiken af Søren P. Grarup (afskedsprædiken)

Indgangslæsning: Jeremias' Bog kap. 29 v. 11-13.

Epistellæsning: 1. Mosebog kap. 32 v. 25-32

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 16 v.23b-28.

En korsvej – et punkt på vejen, hvor man er nødt til at vælge retning.

Det kan være ret vigtigt, at man dér får valgt den rigtige retning.

I børnehaven, hvor jeg er ansat to dage endnu, kører vi jo somme tider ud i det blå med vores gamle grønne bus uden rigtig at ane, hvor vejen fører hen. Så kan det hænde, at vi havner på en eller anden smal skovvej, der ender blindt, og hvor det er umuligt at vende sådan et skrummel bus. At bakke en kilometer med en bus ad en skovvej kan dels være ret besværligt, og dels kan det godt koste nogle ridser i lakken og et katteøje hist og her. Men indtil nu er vi da kommet hjem hver dag. Og den slags ture er ofte de sjoveste – i hvert fald at snakke om og grine ad bagefter!

Men mere alvorligt er det, når vejen er det liv, vi skal leve. Også dér står vi nu og da ved korsveje og må vælge retning. Det gælder både for os personligt hver i sær, og det gælder for et fællesskab som f. eks. denne menighed.

Vi står der jo ved korsvejen i dag.

Jeg står der personligt: Om et par dage går jeg på efterløn – det er da et skiftespor, der vil noget.

Og det indebærer også en korsvej for menigheden her – nye muligheder og nye udfordringer – nye veje.

Ved livets korsveje oplever vi altid en vis usikkerhed – somme tider ligefrem frygt. Hvor fører vejen os hen?

Jesus og hans disciple stod også ved en korsvej, da Jesus sagde de ord, som jeg læste fra Johannesevangeliet før.

Selv om den konkrete situation, de stod i, uden sammenligning var langt mere afgørende og havde langt alvorligere konsekvenser for dem selv og for verden end vor situation i dag, så taler Jesus her også ind i vort liv.

Deres situation dengang var den, at Jesus og disciplene var på vej fra deres sidste fælles måltid ud til Getsemane, hvor Jesus ville blive taget til fange for kort efter at blive dømt og henrettet på et kors.

Jesus vidste, hvad der ventede ham. Og ordene, vi hørte er en lille del af en lang samtale – og egentlig er det lidt problematisk at plukke et lille afsnit ud af hele den sammenhæng, for det hænger netop sammen – men det er altså, hvad tekstrækken gør.

Det er mest Jesus, der fører ordet og prøver at forberede disciplene på den drastiske korsvej, der venter lige om hjørnet – ikke kun på hans egen livsvej, men så sandelig også på deres.

Hvordan skulle de finde vej nu? Den rette vej?

Om man er på rette vej, bestemmes jo af, hvor man skal hen. Hvor målet er.

Vi kan sætte os mange forskellige mål i livet: Rigdom, succes, berømmelse – eller tryghed, fred og ro – eller popularitet eller at bare føle, at man gør gavn.

Jesus indleder samtalen med at udpege målet – målet for disciplenes liv og målet for ethvert menneskeliv: Målet er Faderen – Gud selv – et nært, levende fællesskab med den levende Gud.

Det er det, mennesket er skabt til, og uden det fællesskab bliver menneskets livsvej en mål-løs flakken omkring, hvor vi havner i blindgyder, uanset hvor mange mål, vi synes at nå. For de mål, vi sådan kan sætte for os selv, sigter jo dybest set kun på os selv.

Det er det, der splitter vor verden ad, skaber konflikter, ulighed, nød blandt mennesker – at vi kun vil os selv.

Men Jesus sætter et nyt, og dog urgammelt mål for vort liv: Fællesskab med den levende Gud. Det fællesskab forvandler alt.

Og nu er Jesus i færd med at beskrive for sine disciple, hvordan de finder vejen til det mål. Han har sagt: ”Jeg er vejen, sandheden og livet – ingen kommer til Faderen uden ved mig.” Måske lyder det lidt kryptisk. Men nu siger han, at de skal bede – eller at *vi* skal bede. Vi skal bede i Jesu navn, siger han:

”Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det.”

Det lyder næsten for godt til at være sandt.

Og der er også mange, der er blevet grundigt skuffede – ikke fordi Jesu løfte her ikke er sandt, men fordi det i vores selvcentrerethed er så let så at sige at vende vrangen ud på det løfte.

Vi kommer til Gud, med vore ønsker og drømme og de mål, vi selv har sat os – og så slutter vi bønnen af med at sige ”I Jesu navn” - - og så har Gud bare at rette sig efter vore ønsker, for Jesus har sagt, at det, vi beder om i hans navn, det skal Gud give os - ikke sandt?

Hvis vi mener at kunne manipulere Gud til at være vores stikirenddreng, som skal opfylde vores ønsker, hvis navn beder vi så i? Så beder vi jo i vort eget navn, uanset hvor mange gange vi siger ”Jesus”. Hvad mere er: Den bøn er det, som Bibelen kalder synd, som fører os væk fra Gud – på afveje i blindgyder – for med den bøn gør vi jo os selv store, og Gud lille, for det er os, der bestemmer, og Gud der skal rette ind efter os.

Hvad vil det da sige, at bede i Jesu navn?

Jesus siger: ”... jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen.”

Bønnen i Jesu navn – den bøn, der fører os ind i det nære, levende fællesskab med Gud – den vender i grunden den anden vej. Den begynder med, at Gud elsker os. Og den består i – ikke i en masse ord og ønsker og krav, men i at hvile i tillid til den kærlighed.

Jesus selv er beviset på den kærlighed. Han var, han er Guds Søn, som selv er Gud. Han kom til os, blev én af os, tog del i vort liv, i vor glæde, vor smerte, vor lidelse, vor død.

Vi mindes om det og kaldes ind i hans kærlighed, når vi om lidt fejrer nadver.

Aldrig var målet for hans liv ham selv – hans mål var altid Faderen – at være helt i hans vilje og kærlighed, og at bringe dem, han mødte og færdedes iblandt ind i den samme relation til Gud – den relation, der giver livet fylde og mening.

At bede i Jesu navn er ikke et trick til at manipulere med Gud efter vore ønsker og ideer.

Tvært imod: At bede i Jesu navn er at give slip på sig selv i tillid til, at man lander i Guds kærlige faderhænder.

De hænder, som både bærer og beskytter i liv og død, og som kærlighedens kyndigste mesterhænder kan bruge os – så ufuldkomne som vi er – som redskaber for den kærlighed, som er det eneste, der virkelig er værd at bruge livet på.

Derfor er det, at vi ved livets korsveje skal bede i Jesu navn. Ellers vælger vi jo retning efter de mål, som i virkeligheden bare er os selv: Hvad kan bedst svare sig for mig? Hvad er mest fordelagtigt for mig selv? Hvad er mageligst eller mest behageligt? – således vælger vi de veje, hvor kærligheden smuldrer.

Vi står ved en korsvej i dag. Lad os vælge retning ved at bede i Jesu navn: At slippe os selv og lade os bære af Guds kærlige Faderhænder.

Amen.